

Fővárosi Ítéltábla
12.Bhar.377/2016/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Szegeden, 2017. június 13. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

A súlyos testi sértés büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** mint másodfokú bíróság 2016. október 20. napján kihirdetett **28.Bf.I.12.416/2015/14.** számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét **h e l y b e n h a g y j a.**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az első fokon eljáró Budai Központi Kerületi Bíróság a 2015. szeptember 28. napján meghozott 5.B.I.617/2015/7. számú ítéletével vádlott neve vádlottat 2 rendbeli súlyos testi sértés büntettének kísérlete [1978. évi IV. tv. 170. § (1) bekezdés és (2) bekezdés] miatt - halmazati büntetésül - 500 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1.000.- forintban állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a kiszabott összesen 500.000.-forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni, és egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép. Kötelezte a vádlottat 638.856.- forint büntügyi költség megfizetésére az államnak. Figyelmeztette a lakó vagy tartózkodási helye címében bekövetkezett változás bejelentésének kötelezettségére és elmulasztásának következményére.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész, a vádlott terhére végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása végett, a vádlott az ok megjelölése nélkül, a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése végett jelentett be fellebbezést. A Fővárosi Főügyészség Bfel.20.971/2008/6-1. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2016. október 20. napján meghozott 28.Bf.I.12.416/2015/14. számú ítéletével a vádlottat az ellene 1 rendbeli testi sértés büntettének kísérlete [1978. évi IV. tv. 170. § (1) és (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette, az 1 rendbeli testi sértés büntettének kísérleteként értékelt bűncselekményt testi sértés vétségének [1978. évi IV. tv. 170. § (1) bekezdés] minősítette, és a vádlottat büntetés kiszabása helyett, 1 évre próbára bocsátotta. A felmerült büntügyi költségből a vádlottat 100.000.-forint megfizetésére kötelezte, az ezt meghaladó büntügyi költségről pedig akként rendelkezett, hogy részben az állam viseli, részben annak megfizetése alól a vádlottat mentesítette. A lakcím bejelentési kötelezettségre figyelmeztetést mellőzte, és megállapította, hogy a vádlott személyazonosító okmányának száma: szám. Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen vádlott neve vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést, az 1 rendbeli testi sértés vétsége alóli felmentés végett.

A védő, fellebbezését írásban indokolta, mely szerint a másodfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert az ítéleti tényállás részben továbbra is hiányos, iratellenes és a bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 351. § (2) bekezdés b), c) és d) pont]. Azonban, ettől függetlenül érdemi felülbírálatra alkalmas, mert a részleges megalapozatlanság kiküszöbölhető, mivel a harmadfokú bíróság által a szükséges helyesbítések és pontosítások a rendelkezésre álló iratok alapján megtehetők, és a tényállás a helyes ténybeli következtetés útján is kiegészíthető. Ugyanakkor, álláspontja szerint, a másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének is csupán részben tett eleget, miáltal eljárási szabályt is sértett.

A fentiek szerinti megalapozatlanságot abban jelölte meg, hogy

- a másodfokú bíróság nem vont mérlegelési körébe valamennyi releváns bizonyítékot,
- sértett, tanú1 és tanú2 tanúk egymásnak és önmaguknak is ellentmondó vallomásaikat fogadta el, a vádlott védekezésével és az azt alátámasztó tanúvallomásokkal, szakértői véleményekkel szemben,
- az eset összes körülményeire, és a vádlott előzőleg bejelentett válási szándékára tekintettel elmulasztotta levonni azt az alapos feltételezést, hogy valójában sértett már akkor tudatosan készült a vádlottal szembeni polgári, illetve büntetőeljárásra,
- indokolatlanul rekesztette ki a bizonyítékok köréből tanú3 és tanú4 rendőr járőrök vallomását, és ezért elmulasztotta feloldani azt az ellentmondást, ami a rendőri jelentés, a tanúvallomások és a járóbeteg vizsgálati lapban rögzítettek között volt abban, hogy a két sértett valóban mentővel érkezett-e a kórházba vagy sem,
- figyelmen kívül hagyta, hogy a rendőri jelentésben írtakat és a helyszínen intézkedő rendőrök, valamint tanú5 és tanú6 azon tanúvallomását, mely szerint sértetten nem volt szemmel látható sérülés,
- iratellenes a vádlottnak sértett felé intézett rúgásaival kapcsolatban megállapított tényállás, mert a szakértői vélemények vagy kizárják vagy nem valószínűsítik, illetve kézzel való bántalmazás következtében véleményezik a bal arcfélen leírt elváltozást, mely a bizonyítékokat összevetve inkább minden valószínűség szerint tanú 7 pofonütésétől keletkezett, mintsem a vádlott rúgásaitól,
- sértett további sérüléseit illetően pedig nem vette figyelembe a másodfokú bíróság a sértett azon kijelentését, hogy megpróbálta a vádlottat leszedni az apjáról, így nem zárható ki, hogy a további sérülései a szüleivel, a vádlott ellen folytatott dulakodás közben vagy más ismeretlen módon alakultak ki.

Az indokolási kötelezettségét a másodfokú bíróság azáltal sértette meg, hogy nem adott részletesen számot arról, a vádlott következetes, bűnösségét tagadó védekezését, illetve az azt alátámasztó bizonyítékokat, sértettet érintő cselekmény vonatkozásában milyen okból vetette el.

A kifejtettekre tekintettel, álláspontja szerint, a bizonyítási eljárás során nem merült fel olyan, minden kétséget kizáró bizonyíték, amely alapján sértett bizonytalan körülmények között keletkezett sérüléseiért vádlott neve vádlottat felelősségre lehetne vonni. Ezért, az első fokú ítélet megváltoztatását, és e cselekmény alól is, a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontja alapján, bizonyítottság hiányában a vádlott felmentését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1097/2016/1. számú átiratában a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezések adatai alaptalanok.

Először is azt kellett vizsgálni, hogy megnyílt-e a harmadfokú eljárás lehetősége. A harmadfokú eljárásnak nem feltétele, hogy a fellebbezésre jogosultak bármelyike a másodfokú bíróság által a

bűnösség kérdésében hozott - az elsőfokú bíróságtól eltérő - rendelkezést vagy azt is sérelmezze. Amennyiben a másodfokú bíróság ítélete tartalmaz olyan rendelkezést, amely a másodfellebbezés bejelentésének, s ennek következtében a harmadfokú eljárás lefolytatásának lehetőségét megnyitja, a fellebbezésre jogosultak a másodfokú bíróság ítéletének a további, más bűncselekménnyel kapcsolatos rendelkezését is - vagy kizárólag csak azt - sérelmezhetik (EBH2007. 1595). A jelen esetben a másodfellebbezés bejelentésére az 1 rendbeli súlyos testi sértés bűntettének kísérletével kapcsolatos eltérő másodfokú ítéleti rendelkezés miatt kerülhetett sor, a harmadfokú eljárás lefolytatásának a lehetőségét pedig az 1 rendbeli könnyű testi sértés vétsége miatt, felmentés végett bejelentett fellebbezések nyitották meg.

A harmadfokú eljárásban speciális szabály, hogy több bűncselekmény esetén, ha a másodfokú bíróság ítélete tartalmaz olyan rendelkezést, amely a másodfellebbezés és a harmadfokú eljárás lehetőségét megnyitja, a harmadfokú bíróság a vádlott valamennyi bűncselekményére vonatkozóan felülbírálja a másodfokú bíróság ítéletét [Be. 387. § (2) bekezdés].

Az ügyben eljáró másodfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, viszont a másodfokú bíróság felmentő rendelkezését senki nem támadta. Ezért, vizsgálni kellett, hogy a fellebbezés folytán a harmadfokú bíróság az ítélet minden rendelkezését felül kell, hogy bírálja-e. A Be. 385. §-a szerint a harmadfokú bírósági eljárásban a másodfokú bírósági eljárásról szóló XIV. Fejezet rendelkezéseit az e fejezetben foglalt eltérésekkel kell értelemszerűen alkalmazni. A Be. XIV. Fejezet 348. § (2) bekezdése szerint pedig, ha a vádlott ellen több bűncselekmény miatt emeltek vádat, az ítéletnek csak az a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezése bírálható felül, amely ellen fellebbeztek. A jelen esetben a másodfokú ítélet felmentő rendelkezése ellen nem fellebbeztek, ezért helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor a másodfokú ítélet felmentő rendelkezését jogerősítette. Mindezekre figyelemmel, a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítélete felmentő rendelkezésével érintett részei felülbírálatát mellőzte.

A fentiekből következik, hogy a harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése alapján a másodfokú ítéletnek a fellebbezéssel megtámadott, sértett sérelmére elkövetett cselekménnyel kapcsolatos részét és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást bírálta felül abból a szempontból, hogy az eljárási szabályokat az első fokú, illetve a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítéletnek a fellebbezéssel megtámadott része megalapozott-e.

A harmadfokú bíróság megállapította, hogy a védő fellebbezése indokolásában felhozottak alaptalanok.

A harmadfokú eljárásban a Be. 388. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság megtámadott határozatát megalapozó tényállás az irányadó. A Be. 351. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan.

Kétségtelen, hogy jelen esetben a másodfokú bíróság határozatának sértett sértettre vonatkozó részét csak részben alapította az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra, mert azt részben megalapozatlannak találta. Az ügyben tárgyalást tartott és bizonyítást vett fel, de csupán a vádlottat hallgatta meg a személyi körülményeire és sértett sértettet nyilatkoztatta, hogy a magánindítványát fenntartja-e. Ennek alapján is, sértett sérelmére elkövetett cselekmény vonatkozásában az első fokú ítéleti tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészítette és helyesbítette, másrészt a b) pontja alapján a megállapított tényállástól eltérő tényállást állapított meg, miáltal a

megalapozatlanságot az első fokú ítélet e részében kiküszöbölte.

A védő álláspontjával szemben, a másodfokú bíróság a Be. 352. § (3) bekezdése szerinti törvényi tilalom miatt nem mérlegelhette felül sértett sérelmére elkövetett cselekmény vonatkozásában az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékokat, mert erre a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja alapján csak akkor van lehetőség, ha a vádlott felmentésének van helye. E cselekmény alóli felmentésére viszont nem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság részletesen foglalkozott az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységével. Megállapította, hogy a kerületi bíróság a tényállás felderítése érdekében a lehetséges bizonyítást lefolytattat és figyelembe vette a korábbi hatályon kívül helyező végzések iránymutatásait. Álláspontja szerint, a sértetti vallomás elfogadását és a vádlott védekezésének elvetését az elsőfokú bíróság kellően megindokolta és megjelölte az azt alátámasztó bizonyítékokat. Nem találta kifogásolhatónak, hogy a sértett a feldúltsága miatt kezdetben több körülményre nem emlékezett, nem nyilatkozott, illetve utóbb részletesebb előadásokat tett, és hogy az arcának nyomásérzékenységet az elsőfokú bíróság nem tanú7 arcon ütésétől eredeztette.

A rendőri jelentést és a rendőrtanúk vallomását illetően a másodfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezeket a védői hivatkozással szemben nem kirekesztette, hanem bizonyítékként nem értékelte, hiszen nem cáfolták volna kétséget kizáróan a járóbeteg vizsgálati lapban feltüntetett és az igazságügyi orvosszakértői vélemények alapján megállapított sérüléseket, de azoknak a mentőszolgálat értesítése is ellentmond.

tanú5 és tanú6 tanúk vallomása, mivel csak később találkoztak a sértettel és a nyomásérzékenységet nem észlelhették, a többi sérülés pedig nem volt szembeötlő, a kétséget kizáró orvosi dokumentumokkal és a szakvéleményekkel alátámasztott sérülésekkel szemben nem foghatott helyt. A másodfokú ítélet részletesen tartalmazza az egyes orvosszakértői véleményekben rögzítetteket és, hogy ezek alapján sértett sértett vádlott általi bántalmazásának tényét és módját helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, viszont figyelmen kívül hagyta a szakértői vélemények egyes megállapításait. Így azt, hogy az erőbehatás módjára, intenzitására figyelemmel a büntetőjogi értelemben 8 napon túl gyógyuló sérülés reális keletkezése szakértői szempontból nem volt bizonyítható. Ezért e vonatkozásban is, az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását hiányosnak és iratellenesnek tartotta, és kiegészítette illetőleg helyesbítette a szakértői vélemények alapján.

Mindezekre figyelemmel osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, mely a vádlott következetes védekezésének mérlegelésén alapuló elvetését eredményezte és ezért a vádlott felmentését célzó, a bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezéseket a felülmérlegelés tilalmából következően elvetette. Nem osztotta az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványt sem.

A fentiekből kitűnően a másodfokú bíróság minden, a védő által is felvetett releváns körülménnyel foglalkozott. A másodfokú eljárásban irányadó tényállás a kiegészítésekkel, helyesbítésekkel és az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól eltérő tényekkel együtt hiánytalan, összhangban áll az iratok tartalmával, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz tehát, megalapozott. Ezért, a másodfokú bíróság ítéletét megalapozó tényállás a Be. 388. § (1) bekezdésére figyelemmel, a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

Az irányadó tényállásra figyelemmel helyesen következtetett a másodfokú bíróság sértett sértett sérelmére elkövetett cselekménnyel kapcsolatban a vádlott bűnösségére, ezért a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek. Maradéktalanul eleget tett a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is.

A másodfokú bíróság által az intézkedés alkalmazása kapcsán a vádlott javára és terhére figyelembe

vett körülményeket a harmadfokú bíróság is irányadónak tekintette, és a súlyuk szerinti értékelésüket is megfelelőnek találta. Viszont a vádlott terhére értékelte azt is, hogy a bűncselekményt a felesége sérelmére olyan életszakaszban követte el amikor a közös, 11 hónapos gyerekeket még szoptatta.

vádlott neve vádlottat a nyomozás során először 2008. október 9. napján hallgatták ki. Erre figyelemmel, az ítélet tábla a javára értékelte még, hogy hosszú ideig, több mint 8 nyolc és fél évig állt az eljárás hatálya alatt. Ezért, a 2/2017. (II.10.) AB határozatban megfogalmazott alkotmányos követelményre tekintettel vizsgálta, hogy az eljárás jelentős elhúzódása miatt, a másodfokú bíróság által alkalmazottnál enyhébb joghátrány alkalmazása indokolt-e. Azonban, a vádlott személyiségére, a terhére értékelhető körülmények nyomatékára figyelemmel, az ítélet tábla e mellett is, a törvényi alsó határ szerinti próbaidővel alkalmazott intézkedést szükségesnek találta. Álláspontja szerint ennél enyhébb intézkedés alkalmazását még az eljárás elhúzódása sem indokolja.

A másodfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

Szeged, 2017. június 13.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
előadó bíró

Dr. Katona Tibor s. k.
bíró

A Fővárosi Ítélet tábla 12.Bhar.377/2016/7. számú végzése és a Fővárosi Törvényszék 28.Bf.I.12.416/2015/14. számú ítélete a jelen végzés folytán, a mai napon jogerős.

Szeged, 2017. június 13.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke